

*Nieuw leven
ontkient uit de
zwartgeblakerde,
vruchtbare aarde*

Ontdek de roetroute

Foto: Nico van Kappel / Buitenbeeld

De Schoorlse Duinen in Noord-Holland vormen een zeer afwisselend en uitgestrekt kustgebied, van Bergen aan Zee tot de Hondsbossche Zeewering (lengte 9 kilometer). Tussen de hoge duinruggen liggen met hei begroeide valleien. Naast veel dennenbossen zijn er aan de binnenduinrand ook vogelrijke, oude loofbossen.

En verder

- Kinderen kunnen vlak bij het bezoekerscentrum klauteren en hutten bouwen in Speelbos Zandspoor. In het centrum van Schoorl ligt het hoogste klimduin van Nederland.
- * Het gebied heeft een nieuw wandelnetwerk van 65 kilometer. Het systeem met knooppunten biedt alle ruimte om uw eigen route uit te stippelen.

- * Er is een speciale Roetroute uitgezet (5,5 km wandelen) door het gebied dat door brand is getroffen (zwarte paaltjes).
- * Er ligt 25 kilometer aan verharde fietspaden, eveneens toegankelijk voor rolstoelen. Ook is er een parcours voor mountainbikes.
- De Kerf, een gegraven geul in de zeereep, is een uitstekende locatie als u de voorjaartrek van vogels wilt bekijken (bijvoorbeeld rode wouw, ooievaar, visarend).
- Honden zijn welkom, van 1 maart tot 1 september alleen aangelijnd.

Meer informatie

www.vvvschoorl.nl
www.vvvnoordzeekust.nl
www.staatsbosbeheer.nl ■

Matthijs Bierman houdt van de weidsheid in de natuur. De directeur van Triodos Bank Nederland is doordrongen van onze verantwoordelijkheid ervoor. Omdat wij deel uitmaken van de natuur. En misschien ook wel door 'een paar vermanende woorden van pa'. ▶

“Natuur heeft veerkracht”

△ Matthijs en zijn dochter wandelen regelmatig met de honden in de Soester Duinen.

“**B**ij een bos denk ik altijd aan het Bos van Ypey in Tietjerksteradeel, bij Leeuwarden, waar ik als kind vaak kwam met mijn ouders. Maar natuur associeer ik vooral met open vlaktes. Weidse lichten, een bui al in de verte aan zien komen. De Waddenzee en -eilanden, waar de kracht van de natuur zo voelbaar is. Of het stuifzand van de Soester Duinen, waar we regelmatig wandelen. Ik weet niet precies hoe het werkt, maar door die ruimte laad ik mijn accu weer op, hervind ik de balans met mijn intensieve werk. En alles wat ik overdag zo belangrijk vind, wordt dan weer relatief.”

Groot goed

“Toen ik voor Triodos Bank in Engeland werkte, gingen we echt elk

weekend wandelen. In de Cotswolds bijvoorbeeld. Eindeloos door die Engelse velden, door de klei en de bagger... Wat een groot goed is dat in Engeland, waar je gewoon het récht hebt als mens om overal te wandelen! Ik vind het jammer dat we dat in Nederland niet meer hebben. Als ik vrij wil rondlopen in het IJsselgebied, zo'n mooi coulissenlandschap, moet ik allerlei illegale doorsteekjes maken en over hekken klauteren. Iedere vierkante meter is in een bestemmingsplan gevat: daar mag je wandelen, daar niet. In Engeland heb ik ook ervaren dat natuur en landbouw veel meer samengaan dan hier. Natuur heeft er gewoon meer ruimte tussen de akkerbouw en veeteelt. In Nederland hebben we op veel plekken door ruilverkaveling de grond heel erg functioneel ingericht, púúr in dienst van de landbouw.”

Verbinding

“Natuur is niet alleen fysiek afgebakend maar ook in ons hoofd. Misschien zijn we in Nederland wel te abstract gaan denken over natuur. Als iets van ‘o ja, dat heb je ook nog’. Alsof je er even in investeert en dan is het voortaan ‘natuur’. Nee, natuur moet worden ontwikkeld, beheerd, onderhouden. Dat vergt dat we ons ermee verbonden voelen. Dat we beseffen dat wij deel uitmaken van die natuur.”

Tijdens een groepsexkursie op Terschelling vertelde een boswachter van Staatsbosbeheer niet alleen over de natuur in het gebied, maar ook over de mensen die er wonen. Hij stond op een heuvel en wees welke familie waar woonde, hun rol in het gebied, hun beheer van de eendenkooi. Daar kan ik erg van genieten. Ik kan natuur niet als

iets zien dat overal los van staat. Natuur, landbouw, sociale structuren: ze hebben in mijn ogen alles met elkaar te maken. Gelukkig zijn er meer mensen die zich enorm inspinnen om anderen in contact te brengen met natuur. Met waar hun voedsel vandaan komt bijvoorbeeld. Dat spreekt mij persoonlijk heel erg aan. Natuur voedt ons. Maar wij weten nauwelijks meer waar ons eten en de spullen die we kopen vandaan

die het ecosysteem ondersteunt. Al dat snoeihout in Nederland bijvoorbeeld biedt een mooie mogelijkheid om lokaal energie mee op te wekken. Ik weet dat Staatsbosbeheer daar al mee bezig is, op Texel onder andere. Ik vind dat prachtige initiatieven. Het is goed voor de natuur en maakt mensen ervan bewust dat hun huis verwarmd kan worden zonder het ecosysteem uit te hollen.

“Natuur moet worden ontwikkeld, beheerd, onderhouden. Dat vergt dat we ons ermee verbonden voelen”

komen, hoe ze geproduceerd zijn. Doordat we dat niet meer beseffen, is het ook moeilijker om ons daarin verantwoordelijk op te stellen. Mensen weer in verbinding brengen met de wereld om hen heen vind ik heel belangrijk. Ik ben er trots op dat Triodos Bank biologische boeren financiert die daarmee bezig zijn. Zij vatten hun taak breder op dan voedselvoorziening alleen: ze ontvangen bezoekers, bieden zorgvoorzieningen of helpen mee aan natuurbeheer door bijvoorbeeld vee in natuurgebieden te laten grazen.”

Zien en ervaren

“Wat ik zou doen als ik directeur van Staatsbosbeheer was? Ik zou direct aan de slag gaan met de verbinding tussen natuur en onze dagelijkse behoefte aan voedsel en energie. Investeren in initiatieven met andere partijen om in die behoeftes te voorzien op een manier

hun beslissingen nemen op basis van een geworteld besef van onze relatie met de natuur.”

Achterlaten

“Wat ik mooi vind aan de natuur is haar veerkracht. Die is er doordat zij heel divers is, verschillende organismen met elkaar verbindt en elkaar laat helpen. De natuur pulseert, verandert, gaat heen en weer. Die veerkracht - resilience zeggen de Engelsen zo mooi - moeten wij bestuderen. Om een veerkrachtige samenleving in te richten. Ik denk dat we daarin veel van de natuur kunnen leren. Zo leven dat je niet meer aan de aarde onttrekt dan je weer teruggeeft. Het kan me enorm boeien. Het is eigenlijk het principe van de zaak minstens zo mooi achterlaten als je haar aantreft. Ik denk dat dat voor een deel door mijn opvoeding komt. Nu ik er zo over nadenk... Ik herinner me dat ik als kind wandelde door dat bos van Tietjerksteradeel en zo'n bordje zag: ‘Laat niet als dank voor het aangenaam verpozen, den eigenaar van het bos de schillen en de dozen’. Misschien was dat, samen met wat vermanende woorden van pa, het eerste moment waarop ik besepte: oké, wacht even, het is van belang hoe ik omga met de dingen en hoe ik ze weer achterlaat.” ■

Matthijs Bierman (Den Haag, 1964) studeerde bedrijfskunde en rechten in Groningen. Na banen als consultant en projectleider vertrok hij in 1993 als ontwikkelingswerker naar Gaborone in Botswana. In 1996 keerde hij terug en werd hij accountmanager bij Triodos Bank Nederland. Vanaf 1999 vervulde hij diverse managementfuncties bij de Engelse vestiging van deze bank. Hij is sinds 2003 directeur Triodos Bank Nederland.